

**BIBLIJSKO - MOLITVENA ZAJEDNICA
SVETI PETAR I PAVAO**

KRŠTENIKOVA NEVJERA - GRIJEH

Krštenik je umro grijehu

Razmišljajući o sakramentu Krsta, vidjeli smo da je krštenik krštenjem uvučen u smrt i uskrsnuće Gospodinovo (**usp. Rim 6, 1-14**).

U njegovom životu odsada snažno djeluje Isusova pobjeda nad grijehom, pa je i on sam umro grijehu i grijeh je u njemu uništen, a u njemu se uspostavlja Kraljevstvo Božje. On živi jednom novom egzistencijom. **Ali krštenje u njemu još nije i dovršenje njegovog spasenja.** Krštenik tu novu stvarnost nosi kao dragocjeno blago u krhkoj posudi (**usp. 2Kor 4,7**).

Vrijeme koje nismo proveli u ljubavi izgubljeno je vrijeme.

Krštenje je novi početak s kojim krštenik treba surađivati živeći dostojno poziva kojim je pozvan **(Ef. 4,1)**.

Tako dugo dok ne postigne puninu, krštenik je pozvan da sve jače urasta u Krista i da u ovom svijetu djeluje iz tog zajedništva s Kristom koje je u Kristu utemeljeno. On krštenjem preuzima na sebe obavezu da se trajno odupire zlu koje djeluje u njemu i u svijetu. Tako krsna obdarenost postaje i **njegov životni zadatak**. Krštenik je pozvan da nasljeđujući Krista bude trajno **DA Ocu**, da bude trajno otvoren njegovoj volji, kao što je to bio i Isus **(usp. 2Kor 1, 19)**.

Putem čovjekoljublja

Pavlovo Iskustvo

Usprkos svega toga što smo rekli valja istaći da krštenik u sebi nosi i iskustvo slabosti, u njemu – dok je još u ovom smrtnom tijelu – djeluje i stari, neotkupljeni čovjek. Tko još od nas nije u sebi osjetio ovo dvojstvo, napetost između „htjeti činiti dobro“ i nutarnjih težnji prema zlu. Toga nije bio oslobođen ni apostol Pavao. Evo njegovog iskustva:

„Doista, znam da dobro ne prebiva u meni, to jest u mojem tijelu. Uistinu: htjeti mi ide, ali ne i činiti dobro. Ta ne činim dobro koje bih htio, nego zlo koje ne bih htio – to činim. Ako li pak činim ono što ne bih htio, nipošto to ne radim ja, **nego grijeh koji prebiv u meni**. Nalazim, dakle, ovaj zakon: **kad bih htio činiti dobro, nameće mi se zlo**. Po iznutrašnjem čovjeku s užitkom se slažem sa Zakonom Božjim, ali opažam u svojim udovima **drugi zakon**, koji vojuje, protiv zakona uma moga i zarobljuje me zakonom grijeha, koji je u mojim udovima. Jadan li sam ja čovjek! Tko će me istrgnuti iz ovoga tijela smrtonosnoga? Hvala Bogu po Isusu Kristu Gospodinu našem!“ **(Rim 7,8-24)**.

IKORINĆANIMA 11, 8-9

Jer nije muž od žene, nego žena od muža.
I nije stvoren muž radi žene,
nego žena radi muža.

Iskustvo zajednice i pojedinca

To je zajedničko iskustvo svih ljudi. Krštenik je u Krstu dao pred Bogom i zajednicom svoja obećanja („Odričeš li se grijeha, đavla, i svih djela njegovih, i svega sja njegova...“), ali mora ulagati trajni napor u vjernost tim svojim obećanjima. No, on se može i iznevjeriti svojem krsnom pozivu i obećanjima i ponovo se dati zarobiti od grijeha.

Papa Franjo

Ima
ĐAVILA

*Kako djeluje, kako ga
nadvladati*

Grieh je odlazak od Oca

Iz Kristovih riječi vidimo da je grijeh odlazak od Oca, odlazak iz očinskog doma. To je odabiranje vlastite, samodostatne životne orijentacije. Krštenik više ne želi živjeti iz volje Očeve, okreće se prema nekom stvorenom dobru koje stavlja ispred onoga što Otac želi. Vrlo je važno uočiti da je grijeh **osobni čin i odnosni čin**, a ne neko puko kršenje administrativnih propisa moralnog zakonika. U grijehu se čovjek, krštenik razilazi s Bogom, n više ne želi slijediti Božja vrednovanja ljudi, života, međuljudskih odnosa, ponašanja... Ne želi slijediti prepoznatu volju Očevu, već se – pod vidom nekog prividnog dobra – odlučuje protiv svoje savjesti.

Savjest je onaj posljednji i neposredni pokazatelj i vrednovatelj ljudskog djelovanja, po kojoj čovjek onda prepoznaje i volju Božju. Stoga ovdje možemo postaviti Pavlovo pravilo: sve što je protiv uvjerenja, savjesti – grijeh je! (**usp. Rim 14, 23**). Zato se grijeh ne može dogoditi slučajno, to je uvijek odluka, opredjeljenje, osobni čin. Sve su to elementi koji su potrebni da bismo mogli govoriti o grijehu. **Grijeha nema bez prepoznate vjere Božje i Božjeg vrednovanja o pojedinom činu. Grijeha nema bez osobnog, svjesnog i voljnog pristanka.**

Kriteriji grijeha

Grijeh je dakle, osobni čin čovjeka. Govorimo i ističemo to radi toga, jer se u pogledu grijeha često susreću dva oprečna mišljenja. **Jedno je ono**, koje nigdje i ni u čemu ne vidi grijeh, **a drugo je ono** koje u svemu vidi grijeh! Ti kriteriji koje smo gore iznijeli su **objektivni kriteriji** za prepoznavanje i prosuđivanje grijeha. Koliko pak je netko **subjektivno** počinio grijeh, prosuđuje se upravo po tome, koliko su u pojedinom činu prepoznatljivi i ostvareni ovi objektivni kriteriji.

Teški grijeh

Čin u kojem su potpuno ostvareni ovi kriteriji tj. da čovjek svjesno radi protiv spoznate volje Božje i Božjih vrednovanja i voljno se opredjeljuje za suprotno, nazivamo **teškim ili smrtnim grijehom**. Takav čin radikalno je nijekanje i nevjera krsnom daru kojeg smo primili i ubija u nama naše zajedništvo s Kristom i žalosti Duha Svetoga koji prebiva u nama (**usp. Ef 4,30**). Tako je svaki grijeh i odnosni čin. On se događa na planu osobnog odnosa prema Bogu i taj osobno odnos pogađa. Grijehom se čovjek očituje kao neprijatelj Kristovog križa (**usp. Fil 3, 18**), raskida svoje zajedništvo s Ocem, odlazi iz očinskog doma. Grešnik postaje lutalac, otuđenik. Vrlo brzo dolazi „do dna“ onoga za čim je krenuo u svojem otuđenju, kao i do spoznaje koju mu svjedoči savjest: **učinio je zlo**.

Laki grijeh

Kada u ljudskom grešnom činu nije potpuno ostvaren bilo koji od gore navedenih kriterija, govorimo o **lakom** grijehu tj. o činu koji ili nije sasvim u skladu s voljom Božjom, ali ne raskida naše zajedništvo, ili nisu potpuno ostvareni bilo voljni, bilo spoznajni element. **Teško je reći za bilo koga da je teški grešnik**, jer nismo u prilici da do dna proniknemo sve „parametre“ njegovog djelovanja, motiva, spoznaja. Stoga nam je Isus zabranio da bilo koga sudimo, kako sami tim činom ne bismo bili osuđeni:

„Ne sudite da ne budete suđeni! Jer sudom kojim sudite bit ćete suđeni. I mjerom kojom mjerite mjerit će vam se. Što gledaš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svome ne opažaš? Ili kako možeš reći bratu svom: „De da ti izvadim trun iz oka“ a eto brvna u oku tvom? Licemjerje, izvadi najprije brvno iz oka svoga, pa ćeš onda dobro vidjeti izvaditi trun iz oka bratova!“ (Mt 7, 1-5).

Uvijek je teško prosuditi koliko čovjek djeluje iz ljudske slabosti, a koliko iz zle volje, koliko je u njemu jak onaj stari i neotkupljeni čovjek, a koliko se on hladno i svjesno opredjeljuje protiv volje Božje. To može prosuditi samo Bog koji do dna proniče ljudsko srce. Mi ovdje imamo pred očima grijeh u kojem su ostvareni svi gore spomenuti elementi („teološki grijeh“).

Grieh zarobljava i rasčovječuje

Svaki grijeh čovjek zarobljava i rasčovječuje. Krist sam svjedoči: „Zaista, zaista, kažem vam: tko god čini grijeh, rob je grijeha.“ (Iv 8,34). Krštenik izlazi iz oćevog doma pod vidom želje za slobodom, a na kraju postaje rob grijeha. Grijeh uvijek zarobljuje čovjeka, oduzima mu slobodu kojom ga je Krist oslobodio i čini ga svojim robom. Danas je modernije govoriti o „ovisnosti“. **No činjenica je, da se čovjek koji se preda grijehu, može pozdraviti sa svojom slobodom, on postaje rob grijeha.** Samo ga je Sin kadar osloboditi za pravu slobodu (Iv 8, 37).

Isto nam tako iskustvo pokazuje da grije rasčovječuje čovjeka. Tako je po mržnji čovjek manje čovjek, po nasilju ili nepoštivanju drugoga, po egoizmu i nepravdi, po pomanjkanju osjećaja za druge – svaki put je čovjek manje čovjek! Iskustvo nam pokazuje da često ljudi za takve kažu: **on je nečovjek, tj. grijeh ga je do te mjere rasčovječio!** Vidimo, dakle, da grijeh izobličuje čovjeka, izobličuje u njemu sliku čovjeka po kojoj je zamišljen i stvoren od Stvoritelja. Zato Pavao kaže da se novi čovjek koji je zaživio po krštenju „obnavlja za spoznaje po slici svoga Stvoritelja! **(Kol 3, 10).**

Grieh je tama života

Grieh je kao zlo u Bibliji često prikazan slikom tame koja zamračuje čovjeka, tame koja znači smrt. Nasuprot toga, Bog je svjetlo i nikakve tame nema na njemu (1Iv 1,5). I Krist je „svjetlo istinito koje prosvjetljuje svakog čovjeka“ (Iv 1,9). I mi smo pozvani po krštenju da hodimo u svjetlu, da živimo kao djeca svjetla:

„Da, nekoć bijaste tama, a sada ste svjetlost u Gospodinu: kao djeca svjetlosti hodite – plod je svjetlosti svaka dobrota, pravednost i istina – odlučite se za ono što je milo Gospodinu. A nemajte udjela u jalovim djelima tame, nego ih dapače raskrinkavajte, jer što potajno čine, sramota je i govoriti. A sve ono što se raskrinka, pod svjetlošću postaje sjajno; što je pak sjajno, svjetlost je.“ (Ef 5, 8-13).

Griješ je uvijek odluka za tamu. Zato sam Isus opominje: „Gledaj, dakle, da svjetlost što je u tebi, ne bude tamna“ (Lk 11, 35). I Petar pišući svojim kršćenicima govori da ih je „**Bog iz tame pozvao u svoje divno svjetlo**“ (Usp. 1Pt 2,9).

Razlikovati grijeh od grešnika

No, od grijeha uvijek moramo razlikovati grešnika!

Nikada se grijeh i grešnik ne smiju poistovjetiti.

Isus nam je očitovao da Bog ljubi grešnika, da ga traži, da ga zove natrag.

Grešnik je posebni predmet Božje dobrote i ljubavi. Njegov je povratak radost za cijelo nebo, on je briga i traženje Božje, poput pastira, koji ostavlja 99 ovaca i traži jednu zalutalu.

Bog je poput žene koja mete kuću i traži izgublenu drahmu dok je ne nađe. Tada radosna zove susjede da se s njome raduju (**usp. Lk 15**). Bog ne odbacuje grešnika nego ga traži, nastoji oko njegovog povratka i raduje se njegovu povratku. Bog se ne želi odreći ni jednoga čovjeka. Isus nam je upravo to očitovao. Nije se družio s elitom nego grešnicima. Rekao je da je upravo zato i došao, jer ne trebaju zdravi liječnika nego bolesni (**Mt 9,12**) i nije došao tražiti pravedne, nego grešnike (**Lk 5,32**).

Svatko na kraju plati cijenu svog grijeha. Nekomu podnesu račun za života, a nekomu kad umre. Ali svatko na kraju plati cijenu i grijeha, a i svojih dobrih djela.

